

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: M. Č.,
bytem X
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Dejvice, Praha 6

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje,
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 17. 7. 2018, č. j. KUZZ-47659/2018, sp. zn. KUSP-78312/2017/DOP/Ků,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým byl změněn výrok o sankci a náhradě nákladů řízení a ve zbytku bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odboru dopravních a správních agend (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 10. 2017, č. j. MUUH-DSA/19513/2017/PrchJ, sp. zn. Spis/3983/2017 (dále též „prvostupňové

- rozhodnutí). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 silničního zákona, kterého se z nedbalosti dopustil tím, dne 28. 2. 2017 v 15:37 hod v katastru obce Zlechov na sil. I/50 u bývalé autobusové zastávky ve směru na Brno řídil osobní motorové vozidlo zn. X, reg. zn. X, nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgány Policie ČR, KŘP ZLK DI Uherské Hradiště (dále jen „PČR“) naměřena rychlost jízdy 149 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 144 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích pro jízdu mimo obec na 90 km/h tak překročil nejméně o 54 km/h. Tím žalobce porušil ustanovení § 18 odst. 3 silničního zákona a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 silničního zákona, neboť v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 50 km/h a více.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) a § 125c odst. 6 písm. b) silničního zákona a v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. b), c) a § 14 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), uložena pokuta ve výši 9 000,- Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců od data nabytí právní moci rozhodnutí. Současně byla žalobce podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a v souladu s ustanovením § 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2017, uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000,- Kč.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil výrok o sankci a výrok o náhradě nákladů řízení tak, že žalobci uložil pokutu ve výši 7 500,- Kč a výši paušální částky nákladů řízení ve výši 1 000,- Kč, kterou žalobci uložil nahradit, určil na základě ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb.

II. Žaloba

5. V žalobě ze dne 24. 9. 2017 žalobce předně obsáhle rozvedl argumentaci týkající se námitek podjatosti.
6. Nejprve se žalobce věnoval včasnosti námitek podjatosti, když uvedl, že v odvolacím řízení vznesl námitku podjatosti proti žalovanému, resp. všem jeho zaměstnancům, jakož i hejtmanovi. Žalovaný však námitku podjatosti řádným způsobem nevyřídil, ale považoval ji za opožděnou. Aby bylo možné námitku podjatosti označit za

opožděnou, musel by žalovaný prokázat, kdy se žalobce dozvěděl o skutečnostech, na kterých svou námitku podjatosti stavěl. Žalovaný se však k okamžiku, kdy se žalobce tyto skutečnosti dozvěděl, nevyjádřil. Toliko mylně dovodil, že námitku podjatosti je nutné podat od okamžiku, kdy se účastník řízení dozví, kdo bude v jeho věci rozhodovat. Okamžik tohoto zjištění je však pro posouzení včasnosti námitky podjatosti irelevantní. Přístup žalovaného k posouzení včasnosti námitky podjatosti tak stojí na nesprávném právním posouzení věci. O důvodech námitky podjatosti se žalobce dozvěděl bezprostředně před tím, než byla námitka podána, neboť tyto informace získal z webu www.30kmh.cz. Žalobce však zastává názor, že nebylo jeho povinností prokazovat, že námitka podjatosti byla podána včas, resp. žalobci není zřejmé, jak by měl žalobce prokázat, kdy se tyto informace dočetl na internetu. Žalobce v této souvislosti odkázal na ustanovení § 40 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dle kterého by měla být lhůta v pochybnostech považována za zachovanou.

7. Dále se žalobce zaměřil na důvodnost námitky podjatosti , když měl za to, že pokud jsou skutečně úředníci žalovaného placeni a jinak odměňováni podle toho, jak rozhodují, konkrétně jsou pozitivně motivováni k tomu, aby zamítali odvolání, tak se jedná o důvod podjatosti. V takovém případě by byli úředníci motivováni i jinými než zákonnými kritérii, a to vlastním ekonomickým i jiným prospěchem, a nedalo by se hovořit o nestrannosti, nýbrž o střetu zájmů. Žalovaný sice uvedl, že systém odměňování tvrzený žalobcem je nepodložený, nicméně nelze přehlédnout, že žalobce navrhoval provedení dokazování, a to právě porovnáním odměňování úředníků a jejich rozhodovací praxe. Žalobce z povahy věci ani nemůže předložit žádný hmatatelný důkaz. Žalobce vycházel z informací, které získal na webu www.30kmh.cz, kde mj. mnozí bývalí nebo současní úředníci uvádějí, jaká je praxe na jejich úřadech, mj. i na úřadě žalovaného. Žalovaný však žalobcem navržené dokazování neprováděl, neboť tyto skutečnosti vyplývají ze zákona. Pochybnost o nepodjatosti žalovaného vzbuzuje i to, že žalovaný nebyl dosud ochoten provést dokazování, na základě kterého by bylo možné objektivně ověřit, zda úřady pozitivně motivují finančně i jinak své úředníky k tomu, aby zamítali odvolání, nebo aby vydávali odsuzující rozhodnutí. Žalobce tak trval na tom, aby byla námitka řádně vypořádána a aby bylo provedeno řádné dokazování, neboť podezření na nezákonné motivování úředníků k rozhodování určitým způsobem je zcela reálné a vysoce pravděpodobné. Žalobce tak nesouhlasil s názorem žalovaného, že prokázat podjatost je úkolem žalobce, neboť k vyloučení úřední osoby by mělo dojít již tehdy, jsou-li pochybnosti o nepodjatosti.
8. Žalobce rovněž zpochybnil způsob, jakým bylo s námitkou podjatosti naloženo, neboť jej považoval za rozporný se zákonem. Jelikož se jednalo o včasnou námitku a byla vznesena i vůči hejtmanovi, měl žalovaný námitku podjatosti postoupit Ministerstvu dopravy, k čemuž nedošlo. Následně měl žalovaný vyčkat jejího vyřízení a do té doby neměl činit žádné úkony, což však žalovaný nedodržel a mj. vydal i napadené rozhodnutí.
9. Žalobce dále namítl, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, protože mu nebylo umožněno prokázat, že měření rychlosti bylo ovlivněno tzv. slip effectem. K prokázání tohoto tvrzení žalobce navrhoval provedení zcela způsobilého dokazování (vyšetřovací pokus, znalecký posudek, zahraniční zdroje). Žalovaný se však spolehl na

odborné vyjádření subjektu, který PČR použitý rychloměr prodal. Vyjádření prodejce rychloměru nelze označit za odborné, neboť to, že prodáváte určitý produkt, z vás ještě nedělá odborníka, a prodejce rychloměru nijak neprokázal, že by byl odborníkem. Nelze přehlédnout ani motivaci prodejce tvrdit, že jím prodáváný výrobek je dokonalý. Žalovaný se však věrohodností a pravdivostí tohoto vyjádření nezabýval. Dle žalobce nemá odborné vyjádření prodejce rychloměru žádnou důkazní hodnotu. Dokazování navržené žalobcem přitom nelze označit za nadbytečné, neboť vyjádření prodejce žádné pochybnosti neodstranilo. Žalobci není zřejmé, jak by měl prokázat, že ke slip effectu došlo, když mu nikdo použitý rychloměr nepůjčí. Nebyla tak dodržena procesní rovnost, když žalovaný navzdory návrhům žalobce opřel své rozhodnutí o nepodložené tvrzení prodejce rychloměru, případně ČMI, která ani nemá v pravomoci jakkoli se vyjadřovat k provedeným měřením rychlosti. Navíc

ani vyjádření ČMI není přezkoumatelné a jedná se o ničím nepodložená tvrzení.

10. Žalobce rovněž tvrdil, že mu odborné vyjádření prodejce nebylo poskytnuto a nemohl se k němu vyjádřit. Rovněž nebyl tento důkaz řádně proveden při jednání a za přítomnosti žalobce.
11. Správní orgán také rozhodoval na základě Návodu k obsluze, aniž by byl proveden jako důkaz a byl ve spise.
12. Žalobce dále brojil proti nezákonné a nepřezkoumatelné výměře sankce. S tímto názorem se ostatně ztotožnil i žalovaný, který proto snížil pokutu o 1 500,- Kč, avšak učinil tak nepřezkoumatelným způsobem, neboť z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč byla pokuta snížena právě o 1 500,- Kč. Navíc není zřejmé, proč nebyla snížena i sankce zákazu činnosti. Dle názoru žalobce měl žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušit a nikoli jej potvrdit, neboť byl žalobce tímto postupem krácen na možnosti odvolat se.
13. Správní orgán nezohlednil všechna zákonná kritéria, jakož ani značnou délku řízení, nezohlednil a nepopsal svou rozhodovací praxi, proč není přezkoumatelné, zda byla sankce uložena zákonně. Není ani zřejmé, proč byla uložena sankce v právě takové výši. Správní orgán dovodil značnou závažnost údajného přestupku proto, že došlo k překročení rychlosti v obci, avšak k přestupku mělo dojít mimo obec. Tvrzení správního orgánu, že překročení rychlosti je častou příčinou dopravních nehod označil žalobce za nepravdivé a nepodložené.
14. Závěrem žalobce namítl, že správní orgán nerozlišil, zda se jednalo o nedbalost nevědomou či vědomou a tento závěr ani nijak neodůvodnil. Žalovaný k tomuto pouze doplnil, že se jednalo o nedbalost vědomou. Žalovaný tak opět porušil ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť měl žalovaný tuto změnu učinit výrokem svého rozhodnutí. Žalobce byl rovněž tímto postupem krácen na svém právu odvolat se. Ani odůvodnění zavinění ze strany žalovaného však dle žalobce neobstojí, neboť žalovaný neprokázal a neodůvodnil závěr, že žalobce věděl, že naplňuje danou skutkovou podstatu.

15. V závěrečném bodě žaloby vyjádřil žalobce a jeho právního zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
16. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20. 11. 2018 s podanou žalobou nesouhlasil. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
18. K námitce podjatosti žalovaný zdůraznil, že žalobce nejprve podal blanketní odvolání, které až na výzvu po uplynutí lhůty doplnil o odvolací důvody, v rámci kterých vznesl mj. námitku systémové podjatosti. Námitka podjatosti však předpokládá existenci intenzivního důvodu a ten musí být prezentován bezodkladně, a ne až na výzvu správního orgánu, nadto až po uplynutí lhůty stanovené správním orgánem. V případě žalobcem uplatněné námitky podjatosti se jednalo o typickou situaci, na kterou reaguje nové znění ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu s účinností od 1. 11. 2018 tak, že za důvod podjatosti se nepovažuje služební poměr, pracovněprávní nebo jiný obdobný vztah úřední osoby ke státu nebo územnímu samosprávnému celku. Žalobce svou námitku podjatosti nepodložil bližšími okolnostmi, ale pouze obecnou vědomostí. Jednalo-li se o obecnou znalost, nešlo o něco, co by se zcela nově vynořilo. Namítání systémové podjatosti je nadto obstrukční taktika, která je užívána za účelem oddálení vydání rozhodnutí a prekluze věci. Argumentace žalobce, že zcela náhodně v pravou chvíli otevřel jím zmíněné internetové stránky a z nich získal zbrusu novou informaci, je dle žalovaného úsměvná. Žalovaný upozornil, že příjmy z pokut jsou příjmem správního orgánu I. stupně a žalovaný na nich nijak neparticipuje, odměňování zaměstnanců žalovaného je tak na výběrech pokut nezávislé. V čele krajského úřadu stojí ředitel, nikoliv hejtman kraje. Je to tedy ředitel krajského úřadu, kdo řídí zaměstnance krajského úřadu, nikoliv hejtman.
19. K namítanému slip effectu se vyjadřoval již správní orgán I. stupně a žalovaný jeho argumentaci podrobně doplnil. Žalovaný na základě shromážděných důkazů nepovažoval za nutné provádět znalecký posudek a vyšetřovací pokus, jak navrhoval žalobce. Odborné vyjádření nadto nebylo jediným důkazem, ale ve věci byly provedeny i další, tj. návod k obsluze, certifikát o schválení typu měřidla a snímky z měření.
20. Doplnění dokazování po podaném odvolání je v ustanovení § 86 odst. 2 správního řádu umožněno správnímu orgánu I. stupně, který může na základě obsahu odvolání doplnit řízení, čímž se myslí i doplnění dokazování. Tímto postupem nedochází k porušení dvojinstančnosti správního řízení. Vedení dokazování i v odvolacím řízení předpokládá rovněž ustanovení § 93 odst. 1 správního řádu. Správní řízení je ovládáno zásadou jednoty řízení, neboť účastníci mohou navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, tedy i v řízení odvolacím. Tomu odpovídá skutečnost, že i žalovaný může doplňovat dokazování, uzná-li to za vhodné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný rozhodl na základě podkladů a důkazů listinného

charakteru, které byly po celou dobu řízení ve spisu a jejichž obsah mohl žalobce jen stěží ovlivnit. Žalobci bylo umožněno se se všemi těmito dokumenty seznámit a vyjádřit se k nim. Je proto třeba konstatovat, že tato námitka žalobce je zcela formálního charakteru.

21. K námitce týkající se výše sankce žalovaný uvedl, že se uloženou sankcí zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se vypořádal s námitkami, které žalobce vznesl, a dále moderoval výši pokuty uložené žalobci, aby omezil dvojímu přičítání téhož. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jakými úvahami se při stanovení výše sankce řídil a které okolnosti posuzoval jako přitěžující a které jako polehčující. Žalovaný následně vyhodnotil, že správní orgán při ukládání sankce postupoval poněkud přísně, neboť nedostatečně zohlednil, že nebezpečnost vysoké rychlosti, kterou žalobce jel, je zohledněna již samotnou kvalifikací protiprávního jednání jako přestupku, který dopadá na nejtěžší případy překročení rychlosti. Překročil-li žalobce hranici 140 km/h o 4 km/h, nemůže být nebezpečnosti takovéto rychlosti posouzena jako přitěžující okolnost. Žalovaný proto vyhodnotil, že uložení sankce pokuty téměř na horní hranici sazby pokuty není na místě. Na druhou stranu jako přitěžující okolnost vyhodnotil záznamy v evidenční kartě řidiče, neboť většinu přestupků žalobce tvořilo právě překročení nejvyšší dovolené rychlosti.
22. Stran zavinění žalovaný uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí vyhovuje požadavkům v ustanovení § 77 zákona o přestupcích, která ve výroku vyžaduje uvedení formy zavinění, nikoliv také druhu zavinění. Pokud správní orgán definoval formu zavinění jako nedbalost, zcela vyhověl požadavkům zákonodárce. Žalovaný následně formu zavinění konkretizoval, přičemž k odstranění tohoto nedostatku v odůvodnění mohl žalovaný bez dalšího přistoupit bez nutnosti zrušení či změny prvostupňového rozhodnutí.
23. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

24. Žalobce v podané replice upozornil na to, že se žalovaný okamžikem, kdy se žalobce dozvěděl o podjatosti žalovaného, nezabýval a nijak jej neprokázal. Místo toho posuzoval včasnost námitky podle toho, kdy se žalobce dozvěděl o tom, který odvolací orgán bude o jeho odvolání rozhodovat. Takový názor je však nesprávný a vede k absurdním závěrům, když by účastník nemohl námitku podjatosti vůbec podat, pokud by se o důvodech podjatosti dozvěděl např. až kolik měsíců poté, co se dozví, který správní orgán bude rozhodovat. Úprava ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu účinná od 1. 11. 2018 se na případ žalobce nepoužije, neboť řízení o přestupku bylo zahájeno před účinností této úpravy. I kdyby se daná úprava aplikovat mohla, neznamenalo by to, že by podaná námitka podjatosti nebyla námitkou podjatosti, neboť se nejedná o otázku pracovního či služebního poměru vůči správnímu orgánu, nýbrž o způsob, jakým jsou zaměstnanci správního orgánu motivováni.
25. Stran důvodnosti námitky podjatosti žalobce uvedl, že žalobce vedle obecné známosti poukazoval na to, že se tyto informace dozvěděl ze zmíněného webu, k čemuž požadoval dokazování. Žalobce stěží mohl předložit nezvratné důkazy o podjatosti,

když tyto má k dispozici pouze žalovaný. V této souvislosti žalobce odmítl, že by byla námitka podjatosti obstrukční taktikou. Naopak z netransparentního a odmítavého přístupu je nasnadě, že žalovaný má co skrývat, protože v opačném případě by mohl prokázat, že své úředníky neodměňuje podle toho, jak rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

26. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
27. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
28. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
29. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
30. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předešlé účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

31. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: *„Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“* V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že *„(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“*. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.
32. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.
33. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
34. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
35. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v

případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

36. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřijatelnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
37. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).
38. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08;

Ústavní soud zde uvedl, že: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

39. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcné správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“
40. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
41. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

Námitka podjatosti

42. Podle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat,* *že* *má* *s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku*

řízení, pro něž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

43. Podle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení *namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).*
44. Podle ustanovení § 14 odst. 3 věty druhé správního řádu *do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.*
45. Krajský soud předně poznamenává, že z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že rozhodnutí o námitce podjatosti je vyloučeno ze samostatného soudního přezkumu a lze ho napadnout až spolu s meritorním rozhodnutím správního orgánu o věci samé (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 226/2016 - 27). Rozhodnutím o námitce podjatosti se vytváří předpoklady pro rozhodnutí ve věci samé. Proto při přezkumu meritorního rozhodnutí může být shledána důvodnou námitka vady řízení spočívající v rozhodnutí podjatou úřední osobou či nesprávné vyhodnocení otázky systémové podjatosti. Žalobce tak nepochybně byl i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí oprávněn brojit proti vyřešení otázky podjatosti.
46. Z obsahu správního spisu krajský soud ověřil, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci, resp. jeho zmocněnci, doručeno dne 10. 10. 2017. V poučení o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí byl žalobce poučen o tom, že o odvolání bude rozhodovat jakožto odvolací orgán právě žalovaný. Žalobce následně podal proti prvostupňovému rozhodnutí dne 26. 10. 2017 blanketní odvolání. Správní orgán následně žalobce přípisem ze dne 27. 10. 2017 vyzval, aby odvolání nejpozději do 5 dnů od obdržení předmětné výzvy doplnil, přičemž přípis byl žalobci doručen do vlastních rukou dne 1. 11. 2017. Žalobce odvolání doplnil až po uplynutí této lhůty, a to dne 14. 11. 2017. V doplnění odvolání poté žalobce uvedl: „*Odvolatel rovněž namítá podjatost odvolacího správního orgánu, všech jeho zaměstnanců, jakož i hejtmána kraje, neboť je obecně známo, že na úřadech funguje praxe, kdy jsou úředníci finančně motivováni k tomu, aby vydali co nejvíce rozhodnutí o zamítnutí odvolání, přičemž tento systém zpravidla funguje na příkaz nejvyššího představitele, v tomto případě hejtmána kraje. Odvolatel k prokázání tohoto tvrzení navrhuje provést jako důkaz analýzu údajů o platech a odměnách oprávněných úředních osob odvolacího správního orgánu vydávajících rozhodnutí o přestupcích dle zák. č. 361/2000 Sb. a počet jimi vydaných zamítavých rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o vině z přestupku dle silničního zákona, a to za posledních 12 měsíců. Tak bude prokázáno, že ty oprávněné úřední osoby, které vydávají více zamítavých rozhodnutí, mají vyšší plat nebo vyšší odměny, tedy bude prokázáno, že existuje nezákonné kritérium ovlivňující tyto osoby při rozhodování, tj. jejich motivace finanční.*“ Následně se žalovaný k podané námitce podjatosti vyjádřil v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí.
47. Krajský soud stran vypořádání této námítky plně souhlasí s postupem a závěry, jež stran uplatněné námítky podjatosti učinil žalovaný. Je třeba poznamenat, že žalobce

skutečně obecnou a zcela nekonkrétní námitku podjatosti uplatnil téměř 35 dnů poté, co mu bylo doručeno prvostupňové rozhodnutí, ze kterého bylo seznatelné, který odvolací správní orgán bude o případném odvolání žalobce rozhodovat, tudíž již tohoto dne se o oprávněném odvolacím správním orgánu dozvěděl. V tomto ohledu nelze mít za to, že byla ze strany žalobce splněna podmínka bezodkladnosti podání námitky podjatosti, neboť je evidentní, že žalobce námitku podjatosti neuplatnil bez zbytečného odkladu poté, co se o případné podjatosti dozvěděl. Žalobce ani v průběhu správního řízení, jakož ani v podané žalobě, neobjasnil, z jakého důvodu podal svou námitku podjatosti v takovém časovém odstupu od doručení prvostupňového rozhodnutí, přičemž ve své námitce podjatosti argumentoval tím, že se jeho námitka podjatosti zakládá na „obecné známosti fungování správních orgánů“. Pokud tedy sám žalobce uvedl, že se jedná o skutečnost obecně známou, mohl za takové situace reagovat skutečně bezodkladně, neboť takové skutečnosti jsou známy obvykle obecně všem a není tedy třeba je jakkoliv blíže zjišťovat, jak žalobce v žalobě tvrdil stran jeho odkazu na informace zjištěné ze serveru www.30kmh.cz.

48. Za situace, kdy žalovaný vyhodnotil podanou námitku podjatosti jako opožděnou, neměl k ní ve smyslu ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu přihlídnout, avšak měl ji vyřídit jako jiné podání ve správním řízení. Žalovaný následně s ohledem na přezkoumatelnost svého rozhodnutí tento podnět žalobce vypořádal v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že namítaná podjatost nebyla shledána. Postupu žalovaného tedy nelze cokoliv vytknout a zdejší soud se závěry žalovaného v plném rozsahu souhlasí.
49. K otázce důvodnosti námitky podjatosti a jejího vyřízení krajský soud dále dodává, že z ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu „*lze důvodně předpokládat*“ vyplývá, že by vznesená námitka podjatosti úřední osoby měla být plausibilně odůvodněná. Buď účastník řízení, nebo úřední osoba sama jsou vždy povinni námitku podjatosti úřední osoby nejen vznést, ale též i odůvodnit, neboť jinak by představený úřední osoby nemohl o jejím vyloučení z provádění úkonů ve věci kvalifikovaně rozhodnout (srov. HRABÁK, J., NAHODIL, T. Správní řád s výkladovými poznámkami a vybranou judikaturou. 4., aktualizované vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2012).
50. Ze shora citované právní úpravy vyplývá, že o podjatosti úřední osoby lze hovořit pouze v některých zákonem předpokládaných případech, kterými jsou: 1) poměr k účastníkům, 2) poměr k projednávané věci, 3) účast na řízení týkajícím se projednávané věci v jiném stupni. Protože ve správním řízení existuje obecný zájem na tom, aby probíhalo objektivně a nestranně, předpokládá správní řád možnost vyloučit pro podjatost úřední osobu, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu. Nemusí se přitom vždy jednat pouze o oprávněnou úřední osobu pro dané řízení ve smyslu ustanovení § 15 správního řádu – ustanovení § 14 umožňuje vyloučit pro podjatost každou úřední

osobu, pokud jsou pro tento postup splněny uvedené předpoklady. Otázku podjatosti je buď možné řešit přímo na základě podnětu samotné úřední osoby (§ 14 odst. 3 správního řádu), nebo k námitce účastníka řízení (§ 14 odst. 2 správního řádu). O námitce je pak nadřízený úřední osoby povinen rozhodnout bezodkladně.

51. Obecně platí, že není-li včasná jednoznačně formulovaná námitka podjatosti předložena k rozhodnutí služebně nadřízenému úřední osoby, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem s možným dopadem na zákonnost rozhodnutí o věci samé ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j. 3 As 2/2013 - 22, nebo ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 As 68/2017 - 32). Námitku podjatosti je ovšem třeba zároveň posuzovat nikoliv čistě formálně, ale taktéž materiálně. Například v rozsudku ze dne 11. 11. 2010, č. j. 7 As 72/2010 - 385, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nevypořádání námítky podjatosti nemohlo mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí v případě, že byla vznesena nekonkrétní všeobecná námitka podjatosti všech zaměstnanců žalovaného správního orgánu, odůvodněná pouze odkazem na jejich postup v jiných věcech, které nesouvisí s předmětem řízení před odvolacím orgánem. Taková námitka je totiž *prima facie* nedůvodná.
52. Předložit k rozhodnutí nadřízenému dle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu je tedy třeba takovou námitku účastníka řízení, z jejíž formulace vyplývá, že se jedná o námitku podjatosti úředních osob či osoby, je alespoň rámcově odůvodněná, její důvody nejsou zjevně nesrozumitelné či nesmyslné, a která byla uplatněna včas, tedy bez zbytečného odkladu. Smyslem právního institutu vyloučení úřední osoby z rozhodování je zamezit podjatým osobám bezprostředně se podílet na výkonu státní správy. Není naopak žádoucí, aby byl vždy jako námitka podjatosti v odvolacím řízení vyhodnocen nesouhlas účastníka řízení s prvostupňovým rozhodnutím, postupem správního orgánu v jiných správních řízeních či nesouhlas s územně plánovací dokumentací, kterou vydává obec v samostatné působnosti (i kdyby byl v podání, které je z větší části nesrozumitelné, použit pojem „podjatost“). Takový postup by bez jakéhokoli smyslu pouze oddaloval naplnění účelu správního řízení – vydání rozhodnutí bez zbytečných průtahů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 As 75/2018 – 83).
53. Podle zdejšího soudu s ohledem na skutečnost, že se nejedná o námitku podjatosti, jež by obsahovala konkrétní adresné důvody nasvědčující podjatosti oprávněné úřední osoby, z níž nadto nikterak důvěryhodně neplyne, že by takovou námitku žalobce nemohl uplatnit dříve, neměl postup žalovaného, který námitku podjatosti, ve které byl zmíněn i samotný hejtman kraje, nepředložil služebně nadřízenému hejtmanku kraje, nýbrž o ní rozhodl sám v obsahu napadeného rozhodnutí, vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Takto formulovaná námitka podjatosti je nadto zcela účelová. Není rozkryt její údajný zdroj a není ani postavena do jakýchkoli věrohodných a

racionálních souvislostí. Argument o finanční zainteresovanosti úředních osob na výsledku jejich rozhodování by mohl žalobce uplatnit proti jakékoli úřední osobě žalovaného či správního orgánu I. stupně, aniž by tuto osobu musel jmenovat, a tedy její jméno znát; pokud jde o hejtmana kraje Vysočina, jeho jméno je veřejně známo. Krajský soud upozorňuje, že nelze jen tak účelově obvinít úředníka z podjatosti hromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů či dokonce bez důkazů (jako v nyní posuzovaném případě), bude takové obvinění z opatrnosti akceptováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 107/2013 – 30). Podaná námitka podjatosti má dle názoru zdejšího soudu všechny typické znaky zneužití práva, neboť soudu je z jeho vlastní činnosti známo, že zmocněnec žalobce ve správním řízení, podává shodné námitky podjatosti k různým správním orgánům za účelem zahltit správní orgány a dosáhnout tak zániku odpovědnosti za přestupek.

54. Krajský soud má proto za to, že v nyní posuzovaném případě nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí skutečnost, že žalovaný nepředložil námitku podjatosti vůči hejtmanovi kraje služebně nadřízenému hejtmana, a to právě z toho důvodu, že námitka podjatosti uplatněná žalobcem byla zcela nekonkrétní a všeobecná a směřující jak na zaměstnance správního orgánu I. stupně, tak žalovaného, jakož i na hejtmana kraje, přičemž tato obecná námitka byla odůvodněna pouze a jenom dalším obecným odkazem na jejich případnou finanční zainteresovanost, přičemž žalobce si měl tyto skutečnosti zjistit z webové stránky www.30kmh.cz. Taková námitka podjatosti proto byla zcela evidentně nedůvodná. I přes tyto skutečnosti se jí žalovaný řádně zabýval, přičemž s ohledem na výše zmíněné okolnosti uplatněné námitky, zcela postačovalo její vypořádání v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí.
55. Soud tedy uzavírá, že se v tomto směru zcela ztotožňuje se stanoviskem žalovaného v napadeném rozhodnutí, přičemž rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že za daných okolností nebyl žalovaný povinen provádět žalobcem navrhované důkazy. Má za to, stejně jako žalovaný, že s touto námitkou se správní orgány správně vypořádaly a nad to nemá již, coby k věci dodal. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí velmi podrobně zabýval důvody, pro které podanou námitku podjatosti zamítl. Námitku pokládá za nedůvodnou.

Měření rychlosti

56. Soud se dále zabýval námitkou žalobce týkající se ovlivnění měření vozidla žalobce tzv. slip effectem. Co se týká žalobcem namítaných skutečností týkajících se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci, krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011–68, bod 18).

57. Krajský soud v tomto směru zjistil, že žalobce již v průběhu správního řízení zpochybnil způsob měření rychlosti vozidla skrze ovlivnění měření tzv. slip effectem, k čemuž žalobce dokládal vyjádření Českého metrologického institutu (dále též „ČMI“), pročež dále navrhoval provedení vyšetřovacího pokusu, znaleckého posudku či listinných důkazů ze zahraničních zdrojů. Z vyjádření ČMI předloženého žalobcem, jež nebylo opatřeno datem ani podpisem, a které vypracoval David Kramář, vyplývalo následující: *„Dle našich odborných zkušeností můžeme konstatovat, že rychlost vozidla na pořízené fotodokumentaci byla změřena správně, i když záměrný kříž – místo dopadu měřicího laserového svazku – leží částečně na vozovce. Nicméně doporučujeme, aby orgán, který řeší tento přestupek, zastavil řízení ve smyslu spáchání přestupku „Překročení nejvyšší povolené rychlosti“. ČMI trvá na tom, aby každé měření rychlosti laserovým rychloměrem, kde na snímku měřeného vozidla leží záměrný kříž jen z části na vozidle – viz tento případ – byl brán jako nedodržení postupu obsluhy lidarového rychloměru, uvedeného v manuálu výrobce. Takové měření rychlosti nelze použít při projednávání přestupku.“*
58. Správní orgán I. stupně k této žalobcem namítané skutečnosti přihlédl, pročež za účelem vyvrácení možných pochybností učinil dotaz na ČMI, na základě kterého zaslal ČMI správnímu orgánu I. stupně vyjádření k přestupku ze dne 9. 8. 2017, vypracované Mgr. T. H. (dále též „vyjádření ČMI“), ve kterém bylo mj. uvedeno: *„Vyjádření Českého metrologického institutu (...), které přikládá obviněný ke svému vyjádření, podepsané kolegou Davidem Kramářem, se vztahuje ke zcela jinému případu a v tomto řízení bylo použito bez našeho vědomí. Všechna měření pod pořadovými čísly snímků z měřiče 13902, 13903 a 13904 jsou provedena korektně. V případě, ke kterému se vyjádření vztahovalo, bylo zcela jiné umístění záměrného kříže, a to takové, že na snímku byl téměř celý mimo vozidlo. Stěžejní pro měření je umístění průsečíku záměrného kříže na vozidle, a tedy i první z řady měření č. 13902 je nutno považovat za průkazné. (...) V textu vyjádření není uvedena žádná relevantní skutečnost, která by věrohodně zpochybnila průkaznost měření. Totéž platí i pro uváděné odkazy. Rychloměr LTI MicroDigiCam používá software, který kontroluje správnost měření a v případě zjištění nerovnoměrnosti časového sledu přijímaných laserových odrazů od měřeného vozidla je měření rychlosti anulováno.“* Krajský soud v této souvislosti v návaznosti na žalobní tvrzení, kterým žalobce zpochybňoval relevantnost vyjádření ČMI, upozorňuje na fakt, že vyjádření ČMI (byť týkající se zcela jiného případu a nemající pro nyní posuzovanou věc žalobce žádný význam) doložil ve správním řízení sám žalobce, přičemž chtěl tímto vyjádřením podpořit svá tvrzení o nesprávnosti měření vozidla žalobce. Je potom přinejmenším velmi zvláštní, že následně zpochybňuje relevanci a přezkoumatelnost vyjádření téhož subjektu, tj. ČMI, které si právě s ohledem na podklad doložený žalobcem, obstaral sám správní orgán I. stupně. Z takového počínání dle krajského soudu je naopak zřejmá jistá účelovost jednání žalobce, resp. jeho zmocněnce, které však zdejší soud za žádných okolností nemohl přisvědčit. Bylo naopak zcela správným krokem správního orgánu I. stupně, který si podklad doložený žalobce řádně u zpracovatele takového podkladu ověřil.
59. Žalovaný následně v návaznosti na odvolací námitky žalobce v odvolacím řízení stran prokázání správnosti měření doplnil spisový materiál o příručku Systém

MicroDigiCam manuál uživatele, certifikát o schválení typu měřidla a odborné vyjádření Ing. X

ze společnosti X a.s., přičemž žalobci byly všechny tyto podklady navzdory jeho tvrzení řádně zaslány prostřednictvím výzvy k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí, a to v případě příručky Systému MicroDigiCam Manuálu uživatele verze 4.1 výzvou ze dne 23. 4. 2018 (doručené zmocněnci žalobce dne 2. 5. 2018), a v případě certifikátu o schválení typu měřidla a odborného vyjádření výzvou ze dne 21. 5. 2018 (doručené zmocněnci žalobce fikcí dne 25. 6. 2018), na základě čehož měl žalobce možnost se s těmito podklady řádně seznámit a vyjádřit se k nim ve lhůtě stanovenému žalovaným. Žalobce však této možnosti nevyužil a k poskytnutým důkazům se nikterak nevyjádřil.

60. V napadeném rozhodnutí poté žalovaný k této otázce uvedl mj. následující: „K namítanému slip effectu se již vyjádřil správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž s jeho (byť poněkud stručnými) závěry se odvolací orgán ztotožňuje. (...) Lze souhlasit s tím, že k tvrzenému slip efektu zcela jistě nedošlo a dojít ani nemohlo, námitky obviněného jsou v tomto ohledu zcela irrelevantní (viz dále). Odvolací orgán předně uvádí, že byť jsou úvahy zmocněnce obviněného, který se odkazuje na dokument BBC a britská média, popř. na rozsudky soudů Spojených států amerických, jistě zajímavé, na české prostředí (a tím pádem i na případ obviněného) bohužel vůbec nedopadají a na měření prováděná měřicími laserovými zařízeními ověřovanými dle platných a účinných českých právních norem je tak skutečně aplikovat nelze. Obviněný, resp. jeho zmocněnec, totiž zcela pominul, že radarová zařízení užívaná v USA, popř. ve Velké Británii, jsou naprosto odlišná od těch, které jsou schváleny a užívány v České republice. Odvolací orgán má z úřední činnosti z řízení (...) k dispozici odborné vyjádření Ing. X je společnosti X a.s., kde se mimo jiné vyjadřuje k problematice měřicího úhlu, slip effectu a vzdálenosti měření. V tomto vyjádření je ke slip effectu uvedeno, že MicroDigiCam LTI se do ČR dováží s verzí firmware určené pro Evropu. Tato verze je doplněna o algoritmus error trapping, která má zabránit projevům slip effectu. Jde-li o tvrzenou mediální kauzu ohledně nepřesnosti laserových zařízení, tak se jedná o snůšku polopravd, což je dále rozvedeno na konkrétních případech. Podstatné je, že „testy“ byly provedeny s lasery určenými pro trh v USA, ty však neobsahují algoritmus error trappingu. Dále je uvedeno, že návod k obsluze nikde nehovoří o nulovém měřicím úhlu. Pokud by totiž měření mělo být omezeno jen na místa, ze kterých lze měřit s nulovým úhlem, laserové rychloměry by se nikde ve světě nepoužívaly. Je také vhodné podotknout, že při nenulovém úhlu se projevuje tzv. cosinus efekt, který vždy působí ve prospěch řidiče, protože nepatrně snižuje velikost naměřené hodnoty oproti rychlosti skutečné. Dále je uvedeno na pravou míru, že laserový paprsek má rozptyl 30 cm na 100 m, na 121 m má rozptyl 36 cm a na 209 m 63 cm. Pokud se v nějakém jin neznámém dokumentu hovoří o tom, že záměrný kříž musí být zcela na vozidle, aby bylo měření platné, pak by se muselo i definovat, jak má být záměrný kříž velký, a že to musí být kříž. V současné době výstup z měření obsahuje souřadnice středu kříže a tím je dána poloha záměrné značky na fotodokumentaci. Značkou může být kříž (různé barvy a velikosti), obdelník, prostě cokoli jiného. Velikost značky na pořízené fotodokumentaci nemá žádný vztah ke skutečné velikosti laserového paprsku v dané vzdálenosti. Na základě toho lze uzavřít, že jestliže střed záměrného kříže leží na vozidle, je měřené vozidlo jednoznačně určenou a měření je platné. V tomto odborném vyjádření Ing. X je rovněž uvedeno, že rychloměr MicroDigiCam LTI, pomocí kterého byla obviněnému v tomto případě naměřena rychlost jízdy 144 km/h, ve

verzi pro ČR obsahuje ve svém firmwaru algoritmus „error trapping“, který slip efekt potlačuje, tento jev je tak u českých měřicích laserových zařízení vyloučen. Navíc je nutné zdůraznit, že aby ke slip efektu vůbec mohlo dojít, muselo by být vozidlo v rozporu se školením obsluhy a návodem k obsluze měřeno z boku, což lze v tomto případě také velmi jednoduše vyloučit. Z fotografického výstupu z měřicího zařízení je totiž nade vší pochybnost jasné, že se záměrný kříž nachází na přední masce vozidla, které tak logicky bylo změřeno zepředu, nikoli z boku. I tato skutečnost slip efekt jednoznačně vylučuje. (...) Vzhledem k tomu, že obviněný svými vágními (byť rozsáhle rozvedenými), nepodloženými a nedůvodnými (viz výše) námitkami týkajícími se měřicích zařízení používaných ve Velké Británii a USA nezpochybnil správnost měření rychlosti, neshledává odvolací orgán sebemenší důvod k tomu, aby provedl vyšetřovací pokus s měřicím zařízením MicroDigiCam, neboť provedenými důkazními prostředky bylo v souladu se zásadou omezené materiální pravdy dostačujícím způsobem osvětleno, jakým způsobem je toto zařízení „chráněno“ před tzv. slip efektem, kterého se obviněný dovolává.“

61. Krajský soud má s ohledem na výše uvedené za to, že se správní orgán I. stupně, jakož i žalovaný, tvrzením a navrhanými důkazy žalobce velmi podrobně zabývali, přičemž s cílem zjistit nezpochybnitelný skutkový stav neváhal správní orgán I. stupně vyzvat ČMI k vyjádření k provedenému měření, stejně jako žalovaný společnost X a.s., konkrétně Ing. X, jakožto osobu odborně znalou v dané oblasti a především měřicího zařízení MicroDigiCam LTI, aby se konkrétně vyjádřili k jednotlivým žalobcem namítaným skutečnostem. Soud se přitom zcela ztotožnil se závěry správních orgánů, že odpovědi poskytnuté zástupcem společnosti X a.s., jakož i ČMI, zcela rozptýlily vzniknuvší pochybnosti ohledně správnosti měření vozidla žalobce a jeho případného ovlivnění tzv. slip effectem. Je třeba rovněž reflektovat skutečnost, že je zařízení MicroDigiCam LTI vybaveno funkcí, díky které by při nesprávném měření měřicí zařízení vůbec nevytvořilo dokumentaci o rychlosti vozidla, přičemž je s ohledem na funkci „error trapping“ schopno zabránit projevu slip effectu. S ohledem na to, že v nyní řešeném případě byla vytvořena fotodokumentace včetně všech rozhodných údajů, je zcela nezpochybnitelné, že měření bylo provedeno v souladu s českým návodem k obsluze a tedy správně, a výsledky měření tudíž lze použít jako podklad pro rozhodnutí. V případě Ing. X ze společnosti X a.s. soud rovněž neshledal žádnou pochybnost stran podjatosti této osoby. Krajský soud nemůže souhlasit s tvrzením žalobce, že by tato osoba byla v dané věci osobně angažovaná, neboť má naopak za to, že tato osoba má jistě spíše zájem na tom, aby byla měření prováděná jím dodávaným měřicím zařízením správná a nevznikaly tak pochybnosti o korektnosti měření rychlosti vozidel za použití předmětných měřicích zařízení. Bylo by tedy zcela nelogické, aby se zástupce předmětné společnosti pokoušel bez další vnitřní zaujatosti obhájit nesprávnost měření provedeného v rozporu s návodem k použití. V daném případě se přitom nepochybně jednalo o osobu odborně znalou dané problematiky, u které nebyl prokázán a ani tvrzen žádný zájem na tom, aby byl žalobce neoprávněně uznán vinným z daného přestupku. K věci se zástupce společnosti vyjadřoval věcně, podrobně a fundovaně, přičemž jeho sdělení mají logickou strukturu a zcela věrohodně vyvracejí tvrzení namítaná žalobcem. Za situace, kdy žalobce neuvedl žádné další námitky stran korektnosti výsledků měření rychlosti vozidla žalobce, přičemž jeho námitky v tomto směru byly správním orgánem I. stupně a žalovaným srozumitelně, dostatečně a rozsáhle vyhodnoceny jako nedůvodné, správním orgánům s ohledem na

nezpochybněné výsledky měření rychlosti podložené uzavřeným řetězcem důkazů nezbyvalo než uzavřít, že měření rychlosti vozidla žalobce bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení a jeho výsledky odpovídaly skutečné rychlosti vozidla žalobce. Krajský soud má za to, že se žalovaný i správní orgán I. stupně řádně vypořádali s důkazy, jež žalobce navrhoval k provedení, přičemž velmi dostatečně a srozumitelně zdůvodnili, z jakého důvodu považovali jejich provedení za nadbytečné. Tento závěr ostatně vyplýval i z celkového kontextu napadeného i prvostupňového rozhodnutí, ve kterých byla argumentace žalobce na základě důkazů obstaraných správními orgány zcela vyvrácena.

62. Krajský soud podotýká, že důkazů je v případě žalobce dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek. O okolnostech spáchání přestupku, tj. zejména jak významně žalobce překročil rychlost a že měření probíhalo standardně, svědčí především výstup z měřiče rychlosti zachycující vozidlo žalobce ve standardní poloze s dalšími souvisejícími údaji. Měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem MicroDigiCam LTI, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem Českého metrologického institutu. Výrobní číslo použitého rychloměru se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. Výstup z měřicího zařízení spolu s ostatními podklady správního spisu dosvědčují, že k žádným neobvyklým postupům ani výsledkům měření nedošlo. Nebyly zjištěny žádné jiné indicie k tomu, že by nebylo postupováno v souladu s návodem obsluhy.
63. V nyní řešené věci tedy proti žalobci existovaly další důkazy, a to zejména fotografie z měřicího přístroje, které činily skutkovou situaci naprosto jasnou. Krajský soud proto souhlasí s tím, že správní orgány pomocí těchto důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daného přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to že žalobce skutečně řídil motorové vozidlo rychlostí o 54 km/h vyšší, než byla maximální povolená rychlost na dané pozemní komunikaci.
64. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2013, sp.zn. 7 A 82/2002, dle kterého: „(...) *dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.*“ Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující

a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

65. Na základě všeho výše uvedeného proto krajský soud souhlasí s tím, že správní orgány pomocí výše specifikovaných důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daného přestupku. Krajský soud k tomuto uvádí, že správní orgán I. stupně provedl řádné a obsáhlé dokazování, přičemž z podkladů pro rozhodnutí vyplývá nepochybný závěr o vině žalobce. Oproti případům, ve kterých neexistuje proti přestupci, kromě výpovědi zasahujících policistů, žádný jiný důkaz, je tomu totiž v případě žalobce zcela jinak. Důkazů je dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek. Žalobcem rozporované ovlivnění měření jeho vozidla tzv. slip effectem poté bylo zdejší soudem (v souladu se správními orgány) vyhodnoceno jako zcela liché. Stav bez důvodných pochybností lze přitom vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to že se žalobce skutečně přestupkového jednání dopustil. Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 ve spojení s ustanovením § 18 odst. 3 silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

Sankce

66. Pokud se jedná o výši pokuty, jež byla žalobci za jeho jednání uložena, byla tato výsledkem správního uvážení správního orgánu I. stupně a následně taktéž žalovaného. Je-li výše pokuty stanovena na základě zákonem uložené diskrece správního orgánu, je povinností správního orgánu zabývat se všemi zákonnými hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná a zohlednit všechny skutečnosti, jež mohou mít vliv na konkrétní výši pokuty. Zde je potřeba podotknout, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení, tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákona dovoluje. Podrobit toto volné správní uvážení soudního přezkoumání lze však podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení nebo správní orgán volné uvážení zneužil. Soud tedy posuzuje, zda rozhodnutí správního orgánu nevybočilo z mezí stanovených zákonem. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2008, sp. zn. 4 As 51/2007, uvedl: „(...) řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. (...) Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné.“ Výše pokuty pak musí

odpovídat správním orgánem zvažovaným zákonným kritériím a podmínce přiměřenosti.

67. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán při určení druhu a výše sankce přihlédl k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a osobě pachatele, a zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. V neprospěch žalobce hodnotil správní orgán I. stupně skutečnost vysoké závažnosti přestupku, neboť se jedná o rozšířený jev, který nezřídka stojí za vznikem dopravní nehody, jakož i to, že žalobce skutek spáchal konáním a na místě veřejně přístupném, přihlédl k nebezpečnosti protiprávního jednání a také k osobě pachatele, když zohlednil jeho evidenční kartu. Ve prospěch žalobce byl hodnocen fakt, že nedošlo k žádnému zranění nebo materiálním následkům, a že žalobce spáchal přestupek z nedbalosti. K námitce žalobce krajský soud poznamenává, že záznamy z evidenční karty řidiče (žalobce), včetně přestupků již zahlazených, nebyly správním orgánem posuzovány jakožto recidiva, nýbrž k nim správní orgán zcela správně přihlédl stran posuzování osoby pachatele (žalobce), což je zákonný a vhodný postup. Krajský soud dále přiznává, že správní orgán I. stupně stran závažnosti přestupku nesprávně uvedl, že přestupek spočíval v překročení povolené rychlosti v obci, ačkoliv byl přestupek spáchán mimo obec, nicméně zdejší soud dospěl k závěru, že se ze strany správního orgánu jednalo toliko o chybu v psaní, jelikož v ostatních částech svého rozhodnutí správně uváděl místo spáchání přestupku mimo obec. Jedná se tedy o zcela marginální pochybení správního orgánu, které však nemělo žádný vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí.
68. Na základě těchto úvah dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že k dosažení účelu a smyslu sankce je v případě žalobce nutné uložení sankce pokuty v horní polovině zákonné sazby a sankce zákazu činnosti v dolní polovině zákonného rozpětí s ohledem na vysokou naměřenou rychlost mimo obec a také evidenční kartu řidiče, kde byl žalobce za obdobné přestupky již sedmkrát projednáván. Správní orgán I. stupně byl názoru, že uložené sankce jsou úměrné spáchanému přestupku a pomohou přivést žalobce k nápravě.
69. Z výše uvedeného je patrné, že správní orgán I. stupně dostal požadavků na zdůvodnění výše uložené sankce, když přihlédl ke všem kritériím, ke kterým by dle zákona přihlédnout měl. Jednání žalobce tak bylo vzhledem k hodnocení výše uvedených okolností dostatečně individualizováno. Je taktéž patrné, jakými úvahami se správní orgán I. stupně při svém rozhodování řídil, stejně jako skutečnost, že dostatečně zvážil přitěžující a polehčující okolnosti vzhledem ke konkrétním okolnostem daného případu. Uvedení konkrétní váhy jednotlivých okolností případu na výši uložené sankce je z podstaty věci dosti problematické. Správní orgán totiž hodnotí jednotlivé okolnosti podle své vnitřní úvahy, a to zejména v jejich souhrnu, a to právě na základě diskrece. Přesto je z prvostupňového rozhodnutí zřejmé nejen to, které okolnosti považoval správní orgán I. stupně za polehčující, a které za přitěžující, ale také lze ve zcela obecné rovině dovodit, jakou váhu jednotlivým okolnostem správní orgán I. stupně přikládal. S ohledem na uloženou výši pokuty lze považovat odůvodnění této výše za zcela dostačující. Takto provedené úvaze poté není dle krajského soudu co vytknout.

Z prvostupňového rozhodnutí je poté zřejmá poctivá snaha o individualizaci pokuty a o její řádné odůvodnění. Za těchto okolností tedy zdejší soud nemůže postupu správního orgánu

I. stupně ničeho vytknout, neboť nedošlo ke zneužití správního uvážení, když diskrece správních orgánů byla aplikována v zákonných mezích.

70. Krajský soud rovněž z odůvodnění napadeného rozhodnutí ověřil, že žalovaný ve svém rozhodnutí zdůvodnil, z jakého důvodu nepřistoupil ke snížení sankce zákazu činnosti a naopak snížil původně uloženou pokutu ve výši 9 000,- Kč na částku 7 500,- Kč, a z jakého důvodu považoval pokutu v této výši za adekvátní, a to když na straně 3 napadeného rozhodnutí uvedl: *„Odvolací orgán po posouzení všech okolností případu nicméně vyhodnotil, že správní orgán při ukládání sankce postupoval poněkud přísně, neboť nedostatečně zohlednil, že nebezpečnost vysoké rychlosti, kterou obviněný jel, je zohledněna již samotnou kvalifikací protiprávního jednání jako přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2, který dopadá právě na nejtěžší případy překročení rychlosti. Při jízdě mimo obec tento přestupek postihuje rychlosti od 140 km/h a více. Překročil-li obviněný tuto hranici o 4 km/h, nemůže být samotná nebezpečnost takového rychlosti posouzena jako přitěžující okolnost. Odvolací orgán proto vyhodnotil, že uložení sankce pokuty téměř na horní hranici sazby pokuty není na místě. Na druhou stranu se odvolací orgán ztotožňuje s názorem správního orgánu, že je potřeba přihlédnout k evidenční kartě řidiče, kdy drtivou většinu přestupků obviněného tvoří právě překročení nejvyšší dovolené rychlosti, v posledních dvou letech před spácháním přestupku tento přestupek spáchal již dvakrát, což se také na výši uložené sankce musí odrážet. Ačkoli lze souhlasit s obviněným, že k přestupkům spáchaným před více než dvěma lety se nepřihlíží jako k přitěžující okolnosti, přesto i tyto přestupky dokreslují celkový obraz obviněného, kdy obviněný se v žádném případě nechová jako zcela bezúhonný řidič. Proto odvolací orgán přistoupil ke změně výše sankce pokuty a odvolacímu návrhu M. Č. částečně vyhověl a pokutu uloženou správním orgánem ve výši 9.000,- Kč snížil na 7.500,- K, tj. umístil ji v polovině zákonné sazby. Odvolací orgán má za to, že jím nově stanovená pokuta je i tak dost vysoká a že splní svůj výchovný účel a bude mít i žádoucí preventivní a represivní účinky.“* Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je poté rovněž patrné, že se v něm žalovaný řádně vypořádal taktéž s námitkou porušení zákazu dvojího přičítání, když svým rozhodnutím a jeho odůvodněním korigoval závěry správního orgánu I. stupně stran nebezpečnosti vytýkaného jednání. Je tedy evidentní, že žalovaný svým rozhodnutím napravil pochybení správního orgánu I. stupně, přičemž tento postup je s ohledem na jednotnost správního řízení zcela zákonný a správný.

71. Zdejší soud proto uzavřel, že navzdory přesvědčení žalobce netrpí napadené (jakož ani prvostupňové) rozhodnutí prvky libovůle, neboť je odůvodněné, srozumitelné a zákonné, proto soud ani této žalobní námitce v její obsáhlosti nevyhověl.

Zavinění

72. Krajský soud dále nepřisvědčil námitce, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nerozlišil, zda se v případě vytýkaného přestupku žalobce jednalo o nedbalost vědomou či nevědomou.

73. V nyní projednávané věci je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že žalobce
„(...) tím porušil ust. § 18 odst. 2 zákona o silničním provozu, a tak se z nedbalosti dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu (...)“, v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je poté na straně 6 uvedeno: *„Zavinění na projednávaném přestupku je zřejmé zejména z přestupkového spisu a dále z vyjádření ČMI Praha, ve kterém byly vyvráceny všechny pochybnosti o správnosti prováděného měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze. Podklady v přestupkovém spise neobsahují žádné rozpory, takže z nich mohl správní orgán vycházet. Zavinění na projednávaném přestupku tak bylo obviněnému jednoznačně prokázáno. (...) Přestupku se dopustil nedbalostí, neboť věděl nebo vědět měl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí.“*
74. Podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*
75. Dle ustanovení § 3 zákona o přestupcích *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.*
76. Dle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupek *spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.*
77. Krajský soud k tomuto předně uvádí, že zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007 - 53, č. 1529/2008 Sb. NSS). Druh zavinění pachatele se určuje za pomoci tzv. složky vědomostní (zda a jak pachatel ví) a složky vůle (zda a jak pachatel chce). Zatím co složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (viz § 4 zákona o přestupcích).
78. Forma zavinění je nepochybně z povahy věci součástí výroku o vině. Podle ustanovení § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Dle názoru krajského soudu proto postačí, promítne-li se úvaha, zda byl přestupek spáchán v nedbalosti vědomé či nevědomé, do odůvodnění rozhodnutí o přestupku.
79. Jak již bylo uvedeno, pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje

zavinění ve formě nedbalosti. Nedbalostní zavinění žalobce je poté vyjádřeno i ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jako nezákonnou by bylo třeba posoudit situaci vyznívající v neprospěch obviněného z přestupku, totiž kdyby správní orgán ve výroku rozhodnutí konstatoval například, že „nelze vyloučit, že přestupek byl spáchán úmyslně“ (srov. analogicky rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 12. 2005 sp. zn. 2 To 124/2005). Taková situace však v případě žalobce nenastala, když tento naopak situaci (resp. zavinění žalobce) posoudil zcela ve prospěch žalobce.

80. Lze tedy uzavřít, že při posuzování odpovědnosti nezáleží na tom, zda je protiprávní jednání páčáno z vědomé či nevědomé nedbalosti, nebo v přímém či nepřímém úmyslu. Naproti tomu se míra a forma zavinění může přímo promítnout do druhu sankce a její výměry. Krajský soud nezastírá, že správní orgán I. stupně si pro vypořádání se s formou zavinění zvolil stručnost, rozhodně však jeho rozhodnutí nelze z tohoto důvodu označit za nezákonné. Zejména proto, že jako forma zavinění byla ve výroku prvostupňového rozhodnutí konstatována nedbalost, v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nedbalost vědomá. Krajský soud uznává, že správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně neuvedl slovní spojení „vědomá nedbalost“, nicméně jednání žalobce kvalifikoval jako nedbalostní s tím, že dále fakticky opsal zákonné vymezení pro nedbalost vědomou. Z hlediska posouzení viny tedy správní orgán I. stupně správně rozlišil zavinění jako nedbalostní, což ve smyslu všeho výše uvedeného zcela postačuje. Úvaha správního orgánu I. stupně o spáchání přestupku v nedbalosti vědomé poté byla učiněna v závěru odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, přičemž z tohoto (byť velmi obecného zdůvodnění) je nepochybné, že správní orgán I. stupně posuzoval zavinění žalobce jako nedbalost vědomou, přičemž tuto skutečnost rovněž uvažoval při rozhodování o druhu a výši sankce. Žalovaný se následně s tímto závěrem správního orgánu I. stupně nepochybně ztotožnil, když pouze nad rámec konstatoval: *„Skutečnost, zda jde o nedbalost vědomou či nevědomou, tak nemá žádný dopad na vinu pachatele, ale ovlivňuje toliko druh a výši sankce. Odvolací orgán považuje za důležité upřesnit rozhodnutí správního orgánu jasným uvedením, že obviněný přestupek spáchal dle jeho názoru minimálně vědomou nedbalostí. Překročil-li obviněný nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 54 km/h, musel si být vědom, že jede výrazně rychleji, než by měl.“* Žalovaný tedy zdůvodnění stran zavinění žalobce pouze více rozvedl, přičemž tento postup nelze za žádných okolností považovat za důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí. Naopak soud opakovaně upozorňuje na skutečnost, že řízení před správním orgánem I. stupně a žalovaným je nutno vnímat jako jeden celek, tudíž fakt, že žalovaný doplnil argumentaci správního orgánu I. stupně, je postupem zcela v souladu se zákonem.

81. Krajský soud proto tuto námitku žalobce vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, neboť žalobce nebyl navzdory svému přesvědčení výrokem prvostupňového rozhodnutí a jeho obsahem jakkoliv krácen na svých právech, když je z tohoto jednoznačně seznatelné, že přestupek byl žalobcem spáchán z nedbalosti, což k naplnění obligatorních náležitostí výroku ve smyslu ustanovení § 77 zákona o přestupcích zcela postačuje, přičemž správní orgány tyto své závěry srozumitelně a v dostatečné míře zdůvodnily.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů

82. Pokud žalobce nesouhlasí, aby rozhodnutí soudu bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně jeho iniciály, tak na tuto argumentaci nepřísluší zdejšímu soudu reagovat, neboť předmětem přezkumu v této věci není otázka případné zákonnosti postupu Nejvyššího správního soudu při zveřejňování rozsudků správních soudů na jeho internetových stránkách.
83. K anonymizaci rozhodnutí však ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.
84. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo jeho právního zástupce.

VI. Závěr a náklady řízení

85. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
86. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
87. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
88. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. listopadu 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.